

Kun naiset kulttuuriretkelle lähtivät

Strutsinsulalla lähtee pöly konepelliltä

UUSIKYLÄ (N-U)
Jan Pippingsköld

Hienoja veteraaniautoja, ajojelin valmistusajan mukaisia asuja ja kuljettajilla ja matkustajilla, kiinnostavia retkikohteita - ja aivan mahtava auringonpaiste. Näistä aineksista syntyi naismobiliistien kulttuuripitoinen kesäretki lauantaina. Liikkeelle lähdettiin Nurmijärven kirkonkylästä ja reitti kierteli Keski-Uudenmaan teillä. Päätepiste oli Mäntsälässä.

Matkaan lähdettiin 17 autokunnan voimin. Vartuneimmat autot olivat 1930-luvun malleja, nuorimmat 1970-luvulla rakennettuja. Mukana oli niin eurooppalaisia kuin amerikkalaisia ja japanilaisiakin menopelejä. Joka auto oli hyvin laitettu, ja joka autoa ajoi naiskuljettaja.

Ajojen äiti Marja-Liisa Järvi Rajamäeltä kertoo, että viime vuonna ensimmäisen kerran ajettulla, naisten viikon päätökseksi ajoitetulla retkellä käydään tutustumassa erilaisiin kohteisiin.

- Käydään yrityksissä ja kulttuurikohteissa, joissa naisilla on merkittävä osuus.

- Miehet ovat tällä retkellä vain kartanlukijoina ja huoltotehtävissä. Naismobiliistit harrastavat vanhoja autoja eri yhdistyksissä ja seuroissa, omaa yhdistystä ei ole erikseen haluttu perustaa.

Puhuvatko naismobiliistit keskenään autoista niin kuin miehet?

- Kyllä niistäkin, ja tietysti ajoneuvojen ja asujen yhdistelmistäkin, Marja-Liisa Järvi sanoo.

Ranskalaista tyyliä. Anitta Pellinen ajoi vuoden 1951 Citroenilla.

Hän itse ajeli lauantaina vuoden 1940 mallisella Buick Special Sport Coupella. Auto on tuotu Mainen osavaltiosta USA:sta ja lähes alkuperäiskunnottainen. Muitakin vanhoja mobiileja perheessä on, mutta kun osallistujat jo etukäteen kyselivät, että "ajatko taas sillä korkealla keltaisella autolla jota on mukava seurata" niin Buick pääsi jälleen retkelle.

- Pidän erityisesti autoista, joita ei ole rakennettu kokonaan uudelleen vaan jotka ovat säilyneet hyvin. Tekniikkaa tietysti joudutaan uusimaan, Järvi tuumii.

- Kulttuuriretki, ei kilpailuhenkkinen ajo, hän luonnehti kesäistä reissua.

Strutsitalta Ainolaan

Kun kerran liikkeelle lähdettiin Nurmijärveltä, luonnollinen lähtöpaikka oli tietysti Aleksis Kiven patsaan luona kirkonkylässä. Sieltä ajeltiin jonossa Ketolan strutsitalalle Uutenkylään aamukahville. Tilan emäntä Sirpa Granholm kertoi vierailleen millaisia kasvatettavia strutsit oikein ovat.

- Strutsi on mielenkiintoinen eläin; meillä niitä on ollut kymmenen vuotta ja vieläkin joka päivä oppii uusia asioita niistä.

Mahtavan isojen lintujen tavoista kuultiin muun muassa se, että nyt on pariutumisen ja muninnan aika. Nurmijärvellä munitut ja kuoriutuneet strutsinoikaset matkaavat sitten muille tiloille jatkokasvatukseen. Erilaiden strutsi-

Valmiina baanalle. kunnanviraston parkkipaikalla kiitelti joukko hienoja autoja odottamassa lähtöä.

tuotteiden kehittelyä ja markkinointia hoidetaan myös täällä.

- Lihan lisäksi käytetään nahka, höyhenet ja rasvakin.

Tuotteita oli myynnissä, ja ainakin yhden autoilijan matkaan tarttui aito strutsinsulkainen pölyhuisku. Sillä oli mukava tupsutella matkan pölyt pois ajokin nokkapelliltä.

Nurmijärveläisen strutsitalan jälkeen seuraava kohde oli Ainola, jossa tutustuttiin museoon ja puutarhaan. Järvenpäästä reitti kulki Mäntsälään, ensin sepänmäen museolle ja sitten Pitopirtille.

Naisten mobiiliajojen järjestelyistä vastasivat Marja-Liisa Järvi, Nurmentaus ja Heiskanen sekä Anitta Pellinen. Ajojen suojelija, joka itsekin ajoi mukana, oli Aune Laurisilta-Hansten.

Suojelija esiin. Marja-Liisa Järvi esitteli ajojen suojelijan Aune Laurisilta-Hanstenin. Vieressä hymyilee Marja-Liisa Heiskanen.

